

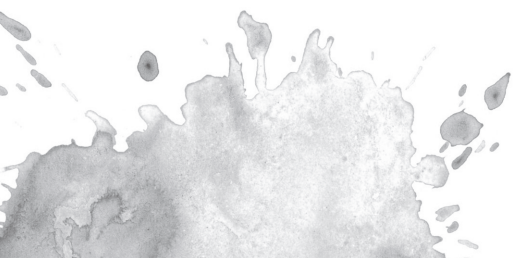
TANYA STEWNER

Ala- Aquarius

Meren
värit

sitruuna

TANYA STEWNER

*Alea
Aquarius.
Meren
värät*

Suomentanut Sari-Anne Ahvonen

s i t r u u n a

Alea Aquarius

Osa 1. Meren kutsu

Osa 2. Meren värit

Chrisille ja Sonjalle

Saksankielinen alkuteksti *Alea Aquarius 2. Die Farben des Meeres*

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2016

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger,
Hamburg, Germany.

Kansitaide Claudia Carls

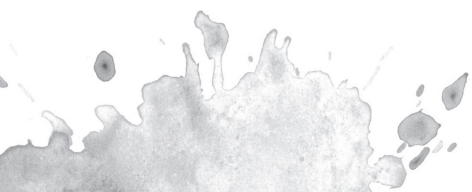
Vinjetit Claudia Carlsin designia mukaillen Olga Badulina

ISBN 978-952-7471-65-4

1. painos

Painopaikka BaltoPrint, 2023

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Sisällys

Sateenkaaren värejä	9
Vedenalainen maailma	20
Vartijakalat	32
Viimeinen merenneito	42
Megasuperkesä	54
Rokkibändi	62
Mustaa meressä	69
Syvänsiniset silmät	79
Itätuuli	89
Meren maagisia	100
Edinburgh	111
Kolmijalkainen perämies	122
Seikkailijan sydän	132
Paljastuminen	141
Satumainen hetki	155
Ryövärit	163
Tähtitaivas	171
Kohti pohjoista	185

Skotlannin Ylämaa	196
Puron henget	210
Zavana Ravanda	221
Olet kaunis	237
Loch Ness	249
Merenpohjassa	257
Elvarion	270
Viestejä menneisyydestä	285
Länttä kohti	303

Alea ui takaperin henkeään pidätellen ja sydän pamppailen. Miehet eivät missään tapauksessa saisi huomata häntä, mutta avomeressä ei ollut minkäänlaista piilopaikkaa!

Juuri sillä hetkellä yksi miehistä käänsi katseensa suoraan Aleaan. Mies säpsähti. Hän viittoi toiselle sukeltajalle ja osoitti kädellään Aleaa, ja molemmat lähtivät uimaan häntä kohti.

Alea haukkoi henkeään kauhusta. Lamaannuttava kipu humautti hänen keuhkojensa läpi. Hänen oli päästävä pois täältä! Hän yritti potkaista vauhtia, mutta hänen jalkansa olivat turrat. Hän kykeni hädin tuskin tuntemaan niitä, puhumattakaan siitä että olisi pystynyt uimaan nopeasti pois.

Paniikki iski. Sukeltajat lähestyivät.

Samassa hän tunsu jonkun olevan takanaan. Joku oli tullut suojelemaan häntä.

Sateenkaaren värejä

Alea katseli ympärillään aaltoilevaa kesytöntä, kaikissa sateenkaaren väreissä läikehtivää merta, joka jatkui horisonttiin asti. Hänen edessään kimalteleva ihme oli täynnä värejä ja muotoja, jotka halusivat kertoa seikkailuista, myrskyistä ja salaisuuksista. Kaikki oli tallella meressä; jokaiseen väriläiskään ja kuvioon kätkeytyi tuhansia tarinoita ja tunteita. Useimmille ihmisille Englannin kanaali näyttäytyi vain siniharmaana vetenä. Mutta Alea näki meren värit. Sillä hän oli merentytär.

Ainakin hän oletti niin. Viime viikkojen tapahtumat viittasivat selvästi siihen suuntaan. Hän oli erilainen. Hänellä oli maagisia ominaisuuksia.

Hän oli... haaveilija! Alea puri alahuultaan. Hän oli tuijottanut aivan liian kauan värikkäänä välkkyvää merta ja antanut muiden Alfa Crun jäsenten hoitaa kaikki työt, joita *Cruciksen* tapaisella purjeveneellä riitti joka päivälle. Alea etsi ystäviään katseellaan.

Tess Taurus ripusti pyykkiä narulle kuivumaan veneen keulassa. Pitkät rastaletit olivat valahtaneet kasvoille, ja

tytön tumma iho hehkui auringonpaisteessa. Hän lauloi itsekseen upealla, käheällä äänellään.

Benjamin Libra istui ison ruorin takana kansirakennuksessa ja ohjasi venettä. Ben oli joukon vanhin ja tiesi purjehtimisesta enemmän kuin muut. Sen vuoksi hän olikin veneen kapteeni, ja muut tottelivat häntä. Ben keikkui vanhalla jakkaralla ja käänteli ruoria jalallaan samalla, kun poimi vadista perunoita pilkottavaksi päivällistä varten. Hänen hampaidensa välissä välkähteli leikkuuveitsi.

Ennen kuin Alea ehti siirtää katseensa Samuel Dragoon, Benin pikkuveljeen, tämä hyppäsikin hänen viereensä. Sammy oli kavunnut hetkeä aikaisemmin mastoon irrottaakseen jumittuneen köyden, ja nyt poika loikkasi ketterästi alas aivan Alean jalkojen juureen. ”Ohoi!” Sammy tervehti. Poika hymyili leveästi paljastaen samalla ammottavat aukot etuhampaidensa tilalla.

”Ohoi!” Alea vastasi.

”Leivotko tänään ollenkaan keksejä?” Sammy kyseli. ”En enää edes muista, miltä ne maistuvat.”

Alea nauroi. ”Minähän leivoin juuri eilen! Mihin ne kaikki ovat kadonneet?”

Sammy virnisti. ”Tänne”, hän kehräsi kuin kissa ja taputti tyytyväisenä vatsaansa. ”Tarvitsen täydennystä, muuten en saa koskaan pullukkamahaa. Sinun täytyy tukea projektiani!”

”Ai Pullero-projektia?” Tess huusi keulasta. ”Olet niin ruipelo, ettet tule ikinä onnistumaan”, hän kommentoi tavanomaisen tyyllä tyyllillään.

Sammy kuitenkin vain hymyili ja pyyhkäisi punaisen tukkansa pois silmiltään. ”Olenko jo kertonut, että olen umpirakastunut sinuun?” hän härnäsi Tessiä.

Tess heitti poikaa pyykkipojalla ja kiroili ranskaksi. Tess puhui saksaa todella hyvin, mutta kiroillessaan tai ollessaan muuten kiihtynyt hän käytti aina äidin-kieltään.

”Ja sinuun myös, Lumikki”, Sammy lisäsi ja iski Alealle silmää.

Alea hymyili. Sammy kutsui häntä usein Lumikiksi, koska hänellä oli pitkä musta tukka ja kalpea iho. Hän oli antanut hiustensa kasvaa piilottaakseen korvien takana olevat rumat kyhmyt. Ja hänen ihonsa oli vaalea, koska hän ei kestänyt aurinkoa kovin hyvin. Mutta ehkä hänen ihonsa väri liittyi myös jotenkin siihen, että se alkoi hehkua hopeanvihreänä heti, kun hän sukelsi mereen ja muodonmuutos käynnistyi...

”No, parasta sitten ryhtyä leipomaan saman tien”, Alea totesi ja aikoi lähteä alas kajuuttaan.

Samassa Ben huusi ohjaamosta: ”Alkaa tuulla! Nostetaan purjeet!” Hän työnsi perunavadin sivuun ja hyppäsi ylös jakkaralta.

”Mahtista!” Sammy huudahti ja taputti innoissaan.

Tess laski pyykkit pois kädestään. ”*Aye, aye*, kapteeni!”

”Etupurje!” Ben ohjeisti ja viittoili muille ikkunan läpi. Alea oli oppinut ymmärtämään Benin komentoja ja käsi-merkkejä ja ryhtyi heti toimeen Tessin ja Sammyn kanssa. Heidän yhteistyönsä sujui jo saumattomasti.

Ben tuli heidän luokseen, ja he vetivät yhdessä nostoköyttä, kunnes iso etupurje kohosi heidän yläpuolelleen. Sen jälkeen he nostivat isopurjeen. Alea katseli hymyillen, kun purje pullisteli majesteettisesti tuulessa. Hänestä oli ihanaa olla Alfa Crun jäsen. Hän rakasti vene-elämää. Hän rakasti merta. Ja hän rakasti vapautta. He purjehtivat keskellä avomerta, omassa veneessä – eikä kukaan voinut tulla sanomaan heille, mitä heidän pitäisi tai ei pitäisi tehdä.

”Oletko pystynyt lukemaan jotakin meren väreistä?” Benin kysymys riuhtaisi Alean takaisin todellisuuteen.

”En ole varma.” Alea huokaisi. Hän oli kaksi viikkoa aikaisemmin pudonnut myrskyn aikana mereen ja kokenut muodonmuutoksen ensimmäisen kerran: kyhmyt olivat muuttuneet veden alla kiduksiksi ja räpylöiksi, ja hän oli nähnyt meressä valtavasti erilaisia värejä ja kuvioita. Hänelle oli valjennut hyvin nopeasti, että värit ja kuviot eivät olleet pelkästään kauniita katsella vaan niihin kätkeytyi tarinoita, tunteita ja... tietoa. Valitettavasti Alea ei ollut vielä kovin taitava lukemaan ja tulkitsemaan meren värikudelmia.

”Tuolla kauempana oli turkoosinvärinen... vyyhti”, hän selitti Benille. ”Sellainen syntyy ilmeisesti aina, kun vene tai laiva kulkee samasta kohdasta, josta on juuri aikaisemmin mennyt toinen alus.” Hän huokaisi jälleen. Ei todellakaan mikään huippusuoritus.

”Onhan tuokin jo jotain!” Ben kehui ja haroi pörröistä pystytukkaansa, joka sai hänet näyttämään rokkitähdeltä.

Alea hymyili vinosti. ”Äh, minun täytyy treenata vielä tosi paljon.” Hän kohautti olkapäitään. ”Menen nyt leipomaan keksejä. Sammy haluaa pulskistua, ja ystävienhän on aina autettava toisiaan haaveiden toteuttamisessa.”

Ben nauroi ja palasi ohjaamoon. Alea aukaisi kajuutan oven ja laskeutui pari askelmaa salonkiin. *Cruciksen* sisätiloissa oli huippukodikasta. Siellä oli pieni keittiönurkkaus sekä oleskelutila, jossa oli kaksi leveää sohvia ja vanha kannettava tietokone. Toisella sohvalla oli peitto ja tyyny, sillä se oli Lennox Scorpiuksen, Alfa Crun viidennen jäsenen, nukkumapaikka.

Lennox istui sohvalla korjaamassa katkennutta veneköyttä. ”Moi”, hän tervehti Aleaa hymyillen.

”Moi”, Alea vastasi, meni keittiönurkkaukseen ja otti kaapista kulhon, jauhoja ja sokeria.

”Jos tuuli ei voimistu, menee ainakin viikko ennen kuin olemme Skotlannissa”, Lennox arveli.

”Kaakkoistuuli on voimistunut. Nostimme juuri purjeet.” Alea vilkaisi Lennoxia. Poika oli kohottautunut istumaan selkä suorana, tumma tukka oli valahtanut otsalle ja hänen syvänsiniset silmänsä katsoivat Aleaa tutkivasti.

”Okei”, hän sanoi ja nojautui taas taaksepäin vilkaisten samalla ulos pyöreästä pikku ikkunasta. ”Ehkä löydämme Loch Nessistä etsimämme vastaukset”, hän mumisi ja otti käteensä lumisadepallon, jonka he olivat löytäneet vaalaan vatsasta viikkoa aikaisemmin. Siinä ollut kirjoitus oli saanut Alfa Crun suuntaamaan kohti Skotlantia. He

eivät kuitenkaan olleet päässeet kovinkaan pitkälle, koska meri oli ollut suurimman osan aikaa peilityyni.

Lumisadepalloon kätkeytyt sanat olivat kuin maaginen viesti jostain toisesta maailmasta:

*Te, jotka pystytte näkemään tämän
viestin, tulkaa Loch Nessille.*

Ainoastaan Alea ja Lennox olivat kyenneet lukemaan viestin; Tessille, Benille ja Sammylle kirjaimet olivat näkymättömiä.

”Ehkä saamme selville, kuka sinä oikein olet”, Lennox lisäsi hetken kuluttua. ”Tai... keitä *me* olemme.”

”Mmm”, Alea mumisi ja haki jääkaapista voita ja munia.

Tess ilmestyi salonkiin. Hän sanoi hämmästyneen näköisenä jotakin, joka kuulosti ”*Ke fet wu?*”. Hän tajusi puhuneensa ranskaa ja kysyi uudestaan: ”Mitä te puuhaatte?” Hän katseli vuoron perään Lennoxia ja Aleaa. ”Häiritsenkö?”

”Et!” Alea vastasi hieman liian kiihkeästi.

Lennox huokaisi kuuluvasti, laski lumisadepallon siivuun ja keskittyi taas rikkinäiseen köyteen.

”Menen soittamaan vanhemmilleni”, Tess ilmoitti ja katosi tyttöjen hyttiin.

Alea vaivasi keksitaikinaa, muotoili siitä pieniä ankkureita ja asetteli keksit leivinpellille. Hiljaisuus hänen ja Lennoxin välillä tuntui kiusalliselta ja ilmassa leijui kysymyksiä, mutta Alea jatkoi itsepintaisesti leipomistaan.

Lopulta hän työnsi leivinpellin uuniin, sääti lämpötilan, sulki uuninluukun ja pesi kätensä.

”Alea...” Lennox seiso i yhtäkkiä aivan hänen vieressään.
”Mikä hätänä?”

”Mitä? Ei mikään, minä –”

”Olet ollut jo monta päivää ihan outo ja suhtautunut minuun torjuvasti.” Lennox yritti katsoa Aleaa silmiin, mutta Alea tuijotti jääräpäisesti käsiään ja veti hermostuneesti hansikkaita kurttuisten kyhmyjensä päälle.

”Oletko suuttunut jostain?” Lennox kysyi.

”En.” Lennoxin läheisyys sai hänen sydämensä lyömään kiivaammin. ”Kaikki on okei.”

Lennox epäröi hetken ja jatkoi sitten: ”Luulin, että olemme... ystäviä. Mutta ilmeisesti erehdyin.”

”Minä...” Alea aloitti mutta lopetti lauseensa kesken.

Lennox odotti. Alea ei kuitenkaan enää jatkanut, joten hetken kuluttua poika kääntyi ja lähti salongista.

Alea jäi seisomaan sydän pamppaillen. Hänen sydämeensä suorastaan sattui.

Hän lähti hyttiin mutta pysähtyi kuuntelemaan oven taakse. Täysi hiljaisuus. Tess oli ilmeisesti jo lopettanut puhelunsa. Alea astui sisään ja sulki oven takanaan. Tess makasi kerrossängyn yläpedissä ja näpräsi kännykkäänsä pahantuulisen näköisenä. ”Mitä nyt?” Alea kysyi.

Tess kohautti olkapäitään.

”Vanhempien kanssa kränää vai?”

”Jep.” Tess puristi huulensa tiukaksi viivaksi. ”Kerroin juuri äidille, että söimme isän kanssa aamiaista meidän

lempikahvilassamme. Äiti ihmetteli: *Teidän lempikahvilassanne? Eikös sen pitänyt olla kiinni koko kesän? Sinä-hän kerroit siitä juuri viime kerralla, kun puhuimme! Voi räkä...*” Tess hankasi silmiään päättään pudistellen, mutisi jotakin ranskaksi ja jatkoi: ”Tällä kertaa pystyin vielä jotenkin puhumaan itseni kuiville. Mutta pikkuhiljaa... miten se sanotaan... valheiden verkko on kasvanut niin suureksi, etten enää pysty pitelemään kaikkia lankoja käsissäni.”

Tessin vanhemmat olivat eroamassa eivätkä puhuneet toisilleen. Niinpä Tess oli sanonut äidilleen majailevansa isänsä luona – isälleen hän puolestaan oli kertonut olevansa äitinsä luona. Ja todellisuudessa hän purjehti Alfa Crun kanssa pitkin maailman meriä! Tess rakasti vene-elämää ja vapautta yhtä paljon kuin Alea eikä missään tapauksessa halunnut, että hänen valheensa paljastuisi. Mutta valehtelu oli päivä päivältä vaikeampaa.

”Voi itku”, Alea harmitteli ja yritti keskittyä Tessin ongelmaan, vaikka oli tullut hyttiin jutellakseen tämän kanssa Lennoxista. ”Koko juttu alkaa paisua liian isoksi, vai mitä?”

”Jep.” Tess irvisti. ”Sitä paitsi on aika mälsää valehdella vanhemmille koko ajan. He ovat oikeastaan ihan okei. Kumpikin.”

Alea olisi mielellään auttanut Tessiä. Heistä oli tullut näiden muutaman viikon aikana hyvät ystävät, eikä pelkästään sen vuoksi, että he olivat veneen ainoat tytöt ja jakoivat hytin keskenään.

Tess katsoi Aleaa pää kallellaan. ”Mutta mikä *sinua* vaivaa? Näytät olevan aika hajalla.”

Alea painoi päänsä alas ja tunsu, kuinka hänen sydämensä takoi edelleen niin kiivaasti että se teki kipeää. ”Se johtuu Lennoxista.”

Tess huokaisi. ”Mikä teitä kahta oikein vaivaa?” hän kysyi ja nousi istumaan. ”Kun hän tuli *Crucikselle*, te olitte kuin majakka ja perävaunu! Sinähän jopa sanoit, että te kuulutte jollain kummallisella tavalla yhteen ja että aivan kuin olisitte kuuluneet yhteen jo ennen kuin edes tapasitte. Sanoit itse niin!”

”Joo, niin sanoin. Ja se pitää edelleen paikkansa,” Alea vastasi. ”Minä ja Lennox olemme ilmeisesti molemmat... erilaisia.”

”Lennox ei tosin näe meressä värejä. Eikä hänelle tule kiduksia ja räpylöitä vedessä”, Tess totesi.

”Totta”, Alea myönsi. Lennox oli pystynyt lukemaan lumisadepallon viestin – mutta hänellä ei näyttänyt olevan muita samoja ominaisuuksia, jotka tekivät Aleasta erilaisen, *maagisen*. Mutta Lennoxilla oli kyky, joka oli aivan yhtä maaginen. Tess, Ben ja Sammy eivät tienneet siitä vielä mitään.

Tess tuijotti Aleaa tiiviisti. ”Oletko ihastunut Lennoxiiin?”

”En!” Alea laski katseensa lattiaan ja lisäsi melkein kuis-katen: ”En halua olla ihastunut häneen.”

Tess äännähti, ja Alea nosti katseensa. ”Eli olet ihastunut häneen”, Tess totesi.

”Minä...” Alea änkytti ja yritti turhaan saada äänensä

vakaaksi. ”Meidän syntyperämme sitoo meidät yhteen! Biologinen äitini varoitti sijaisäitiäni, etten saisi missään tapauksessa joutua tekemisiin kylmän veden kanssa, koska se voisi vahingoittaa minua todella pahasti. Todellisuudessa vesi ei aiheuta minulle minkäänlaisia ongelmia, mutta Lennoxille kyllä – juuri niin kuin äitini varoitti! Onhan se aika kummallista!” Alea hypisteli hermostuneena hihansuutaan. ”Jokin sitoo meidät yhteen. Kun olen hänen seurassaan, se tuntuu *oikealta*.” Alea katsoi Tessiä kuin apua anoen, mutta Tessin ilme ei paljastanut mitään. ”Mutta ei se tarkoita, että olisin ihastunut häneen – meillä on vain jokin erityinen yhteys”, Alea lisäsi epäroiden.

Tess oli hiljaa.

”Eikä Lennoxkaan ole varmasti ihastunut minuun”, Alea jatkoi nopeasti. ”Hänellä on vain vaistomainen pakko suojella minua. Hänellä on voimakas tarve pitää huolta minusta. Sen takia hän haluaa olla koko ajan lähettyviläni. Mutta ei hän ole koskaan sanonut, että hän... pitäisi minusta.” Alea veti syvään henkeä. ”En halua olla hänelle mikään rasite. En halua, että hän kokee velvollisuutta huolehtia minusta. Hän hakeutuu usein seuraani, mutta hän tekee niin varmasti vain sen vuoksi, että... että hänen on pakko. Koska hänessä on herännyt jokin ihmeellinen suojeluvaisto.”

Tess tuijotti tyhjyyteen.

Alea keräsi rohkeutensa. ”Vai luuletko, että hän ehkä sittenkin...”

Tess oli vaipunut syviin mietteisiin. Lopulta hän käänsi katseensa Aleaan. ”En”, hän vastasi. ”Minusta hän ei vaikuta olevan ihastunut sinuun.”

Alean sydän tuntui puristuvan kokoon.

”Minäkin luulen, että hän on sinusta kiinnostunut vain siksi, että teillä kahdella on jotain yhteistä”, Tess lisäsi.

”Niin, eikä siihen liity mitään sen enempää”, Alea myönsi tukahtuneesti ja pudisti päätään kuullessaan kysyvän sävyn äänessään. ”Ei, missään tapauksessa siihen ei liity mitään sen enempää”, hän toisti ja yritti kuulostaa mahdollisimman vakuuttavalta.

Tess liukui alas sängystä, seisoi hetken aikaa epävarman näköisenä Alean edessä mutta kaappasi hänet sitten halaukseen. Tessa ei todellakaan ollut mikään halailijatyyppe, mutta nyt hän halasi Aleaa pitkään. Alea laski päänsä Tessin olkapäälle ja yritti olla purskahtamatta itkuun. Hän oli kyllä epäillyt itsekin, että Lennox oli hänestä kiinnostunut vain hyvänä ystävänä ja apurina. Alean avulla Lennox pystyisi ehkä löytämään omat juurensa – siinä kaikki.

Lopulta Tess ja Alea irrottautuivat toisistaan. Alea pyyhkäisi kyyneleen silmäkulmastaan ja kirosi rinnassa vimmatusti takovaa sydäntään.